

Petter M. Hansen

av Arnt Torbergesen

I en alder av 72 år ble Petter Hansen, Kjerstad, brått revet bort 29. september 1983. Det merktes godt i Kjerstad-området, da folketallet stadig var synkende. Med Petter merktes det ekstra godt, for mange av oss. Vi følte det under begravelsen, hvor mange av naboene viste ham den siste oppmerksomhet, og vi har stadig måttet tenke på det etterpå. Det var en særmerkt nabo som hadde gått bort.

Ved hans bortgang måtte tankene gå bakover i tiden, til 1940-60-åra, til den tiden da de fleste av oss var avhengig av Lofotfisket for å overleve, og av Kjerstad-skøyta som lokalbåt til Lødingen på lørdagene. Det var tiden da det måtte ringes til Kjerstad etter skyss hvis noen var blitt alvorlig syk, eller av annen grunn var nødt til å legge ut på reise. I den tidens virkelighet trer Petter frem i en særstilling. Det henger sammen med at han og båten hans, «Kjærfjord», ble stående så fremtredende og nødvendig i tilværelsen for oss. Det var mange fra Tjeldnes som gjennom årene rodde Lofoten med han. «Kjærfjord» var også den fasteste lørdagsbåten til Lødingen over en årrekke, til en billettpris av kr 1,-, siden forhøyd til kr 2,-, timesbetalingen var just ikke til å misunne.

Petter M. Hansen.

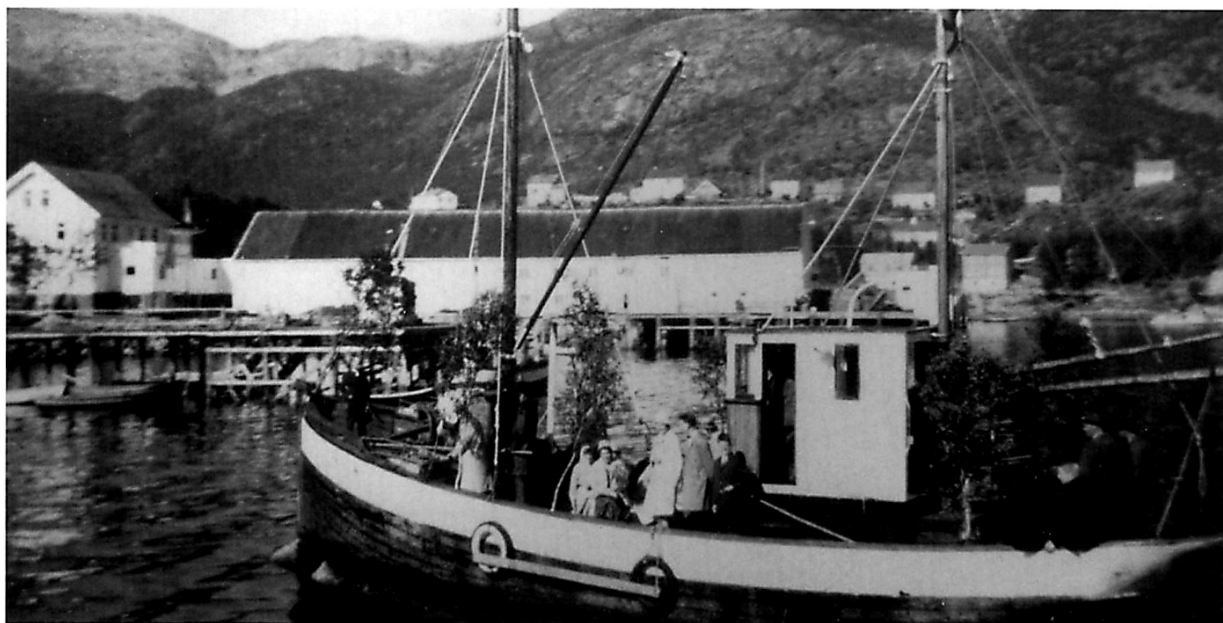
Etter at påhengsmotoren gjorde sitt inntog, ble avhengigheten av skøytene mindre, men når været var dårlig var det oftest Petter som ble redningen. For han kunne det bety å ta seg fram på nattestid en kilometer ubrøytet vei til Forosen i all hast.

Det er ikke grunn til å rose male de såkalte gode, gamle dager. De var slett ikke så gode. Men Petter var en av dem

som gjorde en vanskelig tid lettere for oss. Det var flere lofotbåter enn «Kjærfjord», og det var flere som gikk til Lødingen på Lørdager, og som gikk skyss. Det som setter Petter i en særstilling i denne tiden var tjenestevilligheten hans, og alltid hjelpsom, uansett vær. Og særlig, så velsignet fri for den «spesielle skippermentalitet» som så lett kan oppstå når andre blir avhengig av en.

I tiden uten veier, uten butikker, bare med et par lokalbåtanløp, ble Petter et viktig bindeledd med omverdenen, for folk på sørsiden av Tjeldøya. Over en årrekke utgjorde han erstatningen for det som siden har blitt selvfølgelig offentlige goder.

Tok vi det den gangen litt for mye som selvfølge? Fikk han mens han levde merke den taknemligheten vi følte, eller burde føle? Under begravelsen kjentes disse tankene sterkt. Jeg er sikker på at det samme var tilfelle hos mange andre. Derfor ville jeg gjerne uttrykke tydelig disse tankene, til minne om en nabo, som i stillferdig gjerning viste hjelpsomhet og nabo-skapsånd på en forbilledlig måte.

Dette bildet er sikkert tatt fra en konfirmasjonssøndag. M/K «Kjærfjord» var et fast innslag i kirkeskyssen for sine naboer fra Kjerstad, Waage og Tjeldnes. Den gang var det konfirmasjon på søndag, og nattverd og barnedåp på mandag, som regel i juli måned. (Signe Torbergesen)

Bildene utlånt av Jorunn Larsen.